

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania Ł. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we W.

o podleganie ustawodawstwu polskiemu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 14 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 11 stycznia 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 stycznia 2018 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny [...] oddalił apelację Ł. O. (wnioskodawca) od wyroku Sądu Okręgowego we W. z 1 czerwca 2017 r., IX U [...], oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. (organ rentowy) z 6 września 2016 r., uznającej że wnioskodawca w okresie od 1 kwietnia 2012 r. podlegał ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której skarżący upatruje w nieprawidłowym przeprowadzeniu przez organ rentowy postępowania wyjaśniającego okoliczności niniejszej sprawy w zakresie świadczenia przez wnioskodawcę pracy na terenie Słowacji, jej niemarginalnego charakteru oraz

podleganiu obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym na terenie Słowacji. Ponadto w ocenie wnioskodawcy Sąd drugiej instancji dopuścił się naruszenia przepisów postępowania przez pominięcie w postępowaniu sądowym słowackiego pracodawcy jako zainteresowanego i niedostrzeżenie, że doszło do nieważności postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zauważa, że wypowiadał się już wielokrotnie w objętych skargą kasacyjną kwestiach z zakresu koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (zamiast wielu zobacz wyrok Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2019 r., II UK 461/17, LEX nr 2603309). Jak wynika z wyroku w sprawie II UK 461/17, tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3).

Wniosek o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem nie daje podstaw do merytorycznego rozpoznania skargi, gdyż w przedmiotowej sprawie organ rentowy dopełnił wyżej wskazanych wymogów związanych z uzgodnieniem stanowiska. Po tymczasowym ustaleniu dla wnioskodawcy ustawodawstwa polskiego zwrócił się od słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, która stwierdziła, że w stosunku do wnioskodawcy 25 kwietnia 2013 r. została wydana decyzja o wyłączeniu go z ubezpieczeń społecznych na

Słowacji jako pracownika najemnego od 1 kwietnia 2012 r., a także, że unieważniony został wydany wnioskodawcy formularz S1 z 14 lipca 2015 r.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.